

ΕΤΟΣ ©.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΖ'

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστη ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιας. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 89.

6 Μαΐου 1884

Ο ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΑΜΠΟΥ

(Συνέχεια: Ἰδε προηγ. φύλλον.)

B'.

Κατὰ τὰς τέσσαρας τῆς πρωῆας ἀφῆκα πλέον τὸ ρογχαλιτόν μου· δὲν εἶχα βεβαίως ἐντελῶς καὶ ἐξ ὀλοκλήρου ἀναπαυθῆ, ἀλλὰ τὸ οἶκημα δὲν ἦτο πλέον ὑποφερτόν. Μὲ εἶχον καταφάγει οἱ φύλλοι. Δὲν ἤξευρα ἂν ἔχετε παρατηρήσει ὅτι τὰ ζωῦφια ἐκεῖνα κυνηγοῦσι πρὸ πάντων τοὺς ξανθοὺς· ἀναγκάζομαι λοιπὸν νὰ ἐξέλθω ἐξω εἰς τὸ ὑπαιθρον διὰ νὰ τίναχθῶ. Ζητῶ νὰ μοῦ δείξουν καὶ τοῦ Λεοπόλδου τὸ οἶκημα καὶ τὸν εὐρίσκω γράφοντα ἐπὶ τῶν γονάτων του.

«Τὰ βλέπεις λοιπὸν! τῷ λέγω, ὅτι δὲν φευγόνται πάντοτε οἱ ἄνθρωποι.»

Ἐκεῖνος μοι ἔπεινε τὴν χεῖρα, ἔκλεισε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ τὸ ἔρριψε χαμαὶ ἐπὶ τοῦ χωματοστρώτου ἐδάφους τῆς καλύβης του.

«Ἵπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν, εἶπεν ἡ θεὰ εἶναι ἐξαισία ἀπὸ ἐδῶ.»

— Ἡ θεὰ! τέτοιαις ὧραις! Ἐχομεν τόσα νὰ εἴπωμεν διὰ σέ, δι' ἐμέ, διὰ τὴν νικῆν! Ἐλαβες τῶρα πρῶτον τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός, παιδί μου, καὶ ἂν ἔφερές μαζί σου καθρέπτην θὰ κάμης καλὰ νὰ ἴδῃς τὸ ἔνδοξον πρόσωπόν σου!

— Δὲν βεβύνησαι, ἀπλοῦς στρατιωτικὸς περίπατος!

— Πολὺ μετριόφρων εἶσαι, καλέ μου· δὲν ἦτο στρατιωτικὸς περίπατος, ἀλλὰ κατόρθωμα στρατιωτικόν, τὸ ὁποῖον ἀφεύκτως θὰ ἀναγραφῆ εἰς τὸν Μητρώτου τοῦ Στρατοῦ. Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου; ὑπῆρξες εὐτυχής; Τί εἶδες; τί ἔκαμες; τί ἠσθάνθη;

— Κατὰ πρῶτον ἐφοβήθη τρωμερὰ μῆπως φοβηθῶ.

— Τὸ ἔξυρω αὐτό, παλληκάρι μου, ἔπειτα;

— Ἐπειτα . . . Τίποτε.

— Ἡσθάνθη ὅτι διστάζων περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου εἶχες ἀναξίως συκοφαντήσει τὸν υἱὸν τοῦ πατρός σου. Ὁργίσθης τότε καὶ ἐπειδὴ ὅταν τις ὀργίζηται θέλει μὲ κάποιον νὰ ζεθυμάνῃ, ἐξεθυμανες εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἐχθροῦ. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Περίπου.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν ἐφέρθης ἄσχημα διὰ πρωτόπειρος 'ποῦ εἶσαι . . . Ἄλλ' ἄς ὑπάγωμεν τῶρα εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν λόχων.

— Τί νὰ κάμωμεν;

— Διάβολε! Νὰ ἀκούσωμεν τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας.»

Ἐκοκκίνισεν ὡς παιδίον, τὸ ὁποῖον συλλαμβάνουσι κλέπτον γλυκίσματα καὶ ἐπροφασίσθη ὅτι δὲν ἠδύνατο, διότι ἤθελε κατεπειγόντως νὰ στείλῃ τὸ γράμμα τῆς μητρός του. Ἡ ἐπιμονή του νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν συνάθροισιν μοι ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν, δὲν ἤξευρα τί νὰ εἶπω καὶ ἐσκέφθην μῆπως εἶχεν ὑποπέσει εἰς καμμίαν ἀδυναμίαν καὶ καμμίαν παρεκτροπήν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας. Ἄλλὰ ποῦ! τὸ πρῶτον ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ ὦτά μου ἀπήχησεν ἦτο τὸ ὄνομά του. Ὁ στρατηγὸς εὐχαρίστει τὸ στράτευμα διὰ τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ διαγωγὴν, ἔκαυνε δὲ εἰδικὴν μνεῖαν τοῦ θάρρους, ὅπερ τινὲς εἶχον δείξει ἐν τῇ συμπλοκῇ καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ δὲ Γαρδελύξ, ὅστις, μόνος, εἶχε σπεύσει εἰς τὸ μέσον τῶν Ἀράβων ἵνα σώσῃ δώδεκα ἄνδρας τοῦ λόχου του, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀσυνέτως ἐκτεθῆ. Ὁ αὐτὸς δὲ ἀξιωματικὸς καὶ ἄλλο εἶχε κάμει κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατόρθωμα, πρῶτος εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ ὠχυρωμένον φρούριον τῶν Βένι - Ἰάλα.

Μὲ φαντάζεσθε· οὔτε λέξιν ἤκουον πλέον, τρέχω πρὸς τὴν καλύβην του. Ἀκόμη ἔγραφε! Πετῶ τὰ παληόχαρτά του εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀρχίζω τὰς ἐπιπλήξεις.

— Οὕτω λοιπὸν φέρεσαι πρὸς τοὺς φίλους σου! Μὲ περιπαίζεις ὡς νὰ ἦμην βλάξ, ὡς νὰ ἦμην κτῆνος! Δι' αὐτὸ δὲν ἤθελες νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν συνάθροισιν; Ἡξευρες, ἀνόητε, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐπαινεθῆς. Ἐπολέμησες ὡς λέων καὶ φοβείσαι νὰ τὸ ἀκούσῃς; Καὶ μὲ ἔκαμες νὰ διστάσω σχεδὸν περὶ τοῦ θάρρους σου!

Ὁμίλου, ἐφώνάζα, ἔκλαια, τὸν ἐφίλου καὶ τὸν ἐγγρόνθιζον ὡς καλὸς Ἀλσατός.

Ἐκεῖνος δὲ, κάτωχρος, μὲ ἐκυτταζε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς.

« Συγχώρησόν με, μοι ἔλεγε· δὲν ἦμην βέβαιος . . . δὲν ἤξευρα ἂν ὅσα μοι συνέβησαν ἦσαν τῷ ὄντι ὅ,τι πρέπει νὰ ὀνομαζῆται στρατιωτικὸν θάρρος. Διὰ τοῦτο δὲν ἐτόλμησα νὰ ἔλθω

μαζί σου εἰς τὴν συνάθροισιν, διότι ἐπὶ τέλους ἂν ὁ στρατηγὸς δὲν ἤθελεν ἀναφέρειν τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ ἐτόλμων μὲν νὰ ἔχω παράπονα, ἀλλὰ θὰ τὸ ἤσθανόμην. . .

— Δὲν ὑπῆρχε, φίλε μου, φόβος δι' αὐτό, ὁ στρατηγὸς εἶναι δίκαιος καὶ ἤξεύρει νὰ διακρίνη τοὺς ἀνθρώπους του.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν τώρα! Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὐχαριστήσω.

— Ἔχεις καιρὸν ἔπειτα· τώρα θὰ ἀναπαύηται διότι ἀρκετὰ ἐκοπίασε χθὲς διὰ τὴν ἡλικίαν του.

— Τότε λοιπὸν ἄς περιπατήσωμεν. Αἰσθάνομαι ἀνάγκην περιπάτου.

— Εἶσαι εὐτυχὴς νὰ θέλῃς τώρα περίπατον! »

Μαζεύω τὰ χαρτιά του καὶ μαζί ἐξερχόμεθα. Πάντες οἱ συνάδελφοι, τοὺς ὁποίους συνέβαινε νὰ ἀπαντῶμεν, τὸν ἐπλησίαζον καὶ τὸν συνέχαιρον. Ἐκεῖνος ἐκοκκίνιζε καὶ ἐγὼ δὲ ὁ ἴδιος τὰ ἔχανα ὀλίγον ὡς ἂν ὅλη του ἢ δόξα μὲ ἔρραινε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Οἱ στρατιῶται τοῦ ἔκαμον τὸ σχῆμα μὲ ἓνα ἄερα, ὁ ὁποῖος ἐσήμαινε δὲν χαιρετῶ τὸν βαθμὸν σου, ἀλλὰ τὴν γενναίαν σου καρδίαν. Ὁ Μαρκίου, ὁ ἰατρός, ὅστις ἐπανήρχετο ἀπὸ τοῦ φορητοῦ νοσοκομείου μᾶς ἀγγέλλει τὰς ἀπωλείας, τὰς ὁποίας εἶχομεν πάθει ἑνδεκα νεκροί, τριάκοντα πέντε τραυματισμένοι ἐξ ὧν δέκα βαρέως, οὐδεὶς ἔλειπεν ἄλλος, λαμπρὸν πρᾶγμα! « Ἄν δὲν εἴσθε σεῖς, λέγει πρὸς τὸν Λεοπόλδον, οἱ Ἄραβες θὰ μᾶς συνελάμβανον καμμίαν δωδεκάδα αἰχμαλώτων. »

Ὅσον προχωροῦμεν, τόσο ἀυξάνουν τὰ συγχαρητήρια καὶ τόσο ἐκεῖνος στενοχωρεῖται. Μὲ παρασύρει πρὸ τοῦ λόχου, ὅστις ἐπανάφερε τοὺς σάκκους καὶ τὰς ἀποσκευάς. Ὁ λοχαγός, γέρων στρατιώτης, ὅστις μετὰ ἓν ἔτος ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν ἀποστρατείαν του δὲν εἶχε δὲ ἀκόμη παρασημοφορηθῆ, μᾶς ἀναγνωρίζει μακρόθεν καὶ φωνάζει.

Ἐ! παιδιὰ! δὲν ἐλάβετε ἀνάγκην ἀπὸ ἡμᾶς διὰ νὰ θερίσετε δάφνας; ὁ κ. δὲ Γαρδελύξ δὲν ἄφησε καὶ δι' ἄλλους. »

Ἐκοκκίνισε καὶ πάλιν ὅσον ἠδυνήθη καὶ ἤρχισε νὰ ἀπολογηθῆ ὅπως ὅπως. Ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ οἰκημῆμα του· μοὶ λέγει ὅτι θέλει νὰ τελειώσῃ τὸ γράμμα· τινὲς τραυματισμένοι ἐπρόκειτο εἰς τὰς δύο νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν Βίσκραν.

« Ἐλπίζω, τῷ λέγω, ὅτι θὰ λάβῃς ἀντίγραφον τῆς διαταγῆς τῆς ἡμέρας διὰ νὰ τὸ στείλῃς εἰς τὴν μητέρα σου ;

— Ὅχι.

— Διὰ τί;

— Διότι δὲν ἀγαπῶ νὰ συντάττω ὁ ἴδιος τὴν ἱστορίαν μου· νομίζω ὅτι καὶ χωρὶς νὰ κάμνω ταιαύτας ἀνοησίας εἶμαι ἀρκετὰ γελοῖος.

— Ἔχουν δίκαιον νὰ λέγουν ὅτι ἐν μόνον

βῆμα χωρίζει τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τοῦ γελοίου, ἀφ' οὗ καὶ σὺ συγχέεις τὰ δύο πράγματα. Ἐγὼ ὅμως θὰ παραγγείλω εἰς τὸν ἐπιλοχίαν σου νὰ ἀντιγράψῃ τὴν παράγραφον, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεταί λόγος περὶ σοῦ διὰ νὰ τὴν στείλω εἰς τὴν Κυρίαν δὲ Γαρδελύξ.

— Ἄφ' οὗ ἔχεις ὄρεξιν, κάμε το. Ἀλλὰ γράφω τόσο μακρὰς ἐπιστολάς καὶ τόσο ὀλίγον καιρὸν ἔχει διαθέσιμον ἡ μήτηρ μου, ὥστε φοβοῦμαι ὅτι ρίπτει εἰς τὸ καλάθιον τῶν ἀχρήστων ὅσα γράμματα φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς Βίσκρας.

— Ἄλλ' ἡ δεσποινὴς Ἐλένη θὰ ἔχῃ ὀλιγωτέρας ἀσχολίας! Ἄν ἐπειμα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίγραφον θὰ εὐθιμῶνες ;

— Κάμε ὅ,τι θέλεις.

— Καλὰ λοιπὸν, στάσου.

Μετὰ μίαν ὥραν ἔκλεια ἐντὸς φακέλλου τὸ ἀπόσπασμα τῆς διαταγῆς τῆς ἡμέρας ἀντιγεγραμμένον μὲ ἐκεῖνο τὸ ὥραιον γράμμιον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν δόξαν τῶν ἐπιλοχιῶν καὶ ἐνίοτε τοὺς ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ γείνωσιν ἀξιωματικοί. Ἐπρόσθεσα δὲ καὶ ἐγὼ τὰ ἐξῆς:

« Ὁ λοχαγός τῶν Ἐπιτελῶν Κάρολος Βρουνερ, ὑποβάλλει τὰ ταπεινά του σεβάσματα πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἐλένην δὲ Γαρδελύξ καὶ μετὰ χαρᾶς τῇ διαβιβάζει τὸ ἐπόμενον ἀντίγραφον, τὸ ὁποῖον ἡ μετριοφροσύνη ἐνός νεαροῦ ἤρωος θὰ ἐκράτει ἴσως κεκρυμμένον. »

Τῷ ἔδειξα τὴν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν καὶ τῷ εἶπον.

— Θέλεις νὰ τὴν ἀναγνώσῃς ;

— Ὅχι, ἂν ἤθελα νὰ τὴν ἀναγνώσω, ἤμποροῦσα νὰ τὴν γράψω καὶ μόνος μου.

— Πῶς! ἀρχίζω ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν ἀδελφὴν σου καὶ δὲν ἔχεις τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃς τί τῆς γράφω ;

— Ἀνόητε! δὲν σὲ γνωρίζω λοιπὸν ; »

Ἡ λέξις αὕτη ἐχόθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ ὁ ἀνόητος σκιρτῶν κατεσπάσθη τὸν φίλον του.

Ὁ στρατηγὸς μᾶς ἐκράτησε περιωρισμένους κατ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς κατ' ἐπανάληψιν ἐνομιζόμενοι ὅτι ἐπέκειτο αἰφνιδίᾳ ἔφοδος τῶν Ἀράβων, τὴν ἐπαύριον προέβημεν εἰς δραστηρίαν ἐξέτασιν τοῦ τόπου. Ὁ ἐχθρὸς ὅμως εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἐκινεῖτο, ἐπὶ μίαν δ' ὀλοκλήρον ἐβδομάδα τὸ σῶμά μας ἐτήρησε τὰς θέσεις του χωρὶς δι' ὄλου νὰ ἐνοχληθῆ ὑπὸ τῶν πολεμίων. Οἱ στρατιῶταί μας εἶχον ὡς ἐνασχόλησιν τὸ νὰ καθαρίζωσι τὰ τρία χωρία, τουτέστι νὰ καταδαφίζωσι τὰς καλύβας καὶ ριζηθὸν νὰ κόπτωσι τὰ δένδρα. Τὸ ἀνώτατον χωρίον τάχιστα μετεμορφώθη εἰς ὥραιον μικρὸν στρατόπεδον ὠχυρωμένον, πάντες δ' ὡμολόγησαν ὅτι προτιμωτέρα

ἦτο ἡ σκηνή ἀπὸ τὰς ἀθλίας καλύβας τῶν Ἀράβων.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡμεῖς διήγομεν ἐκεῖ ἦσυχοι καὶ ἀμέριμνοι, ὁ ἐχθρὸς ἐκινεῖτο ὀλόγυρά μας. Οἱ ἔλεεινοὶ ἐκείνοι, τοὺς ὁποίους εἴχομεν ἀποδιώξει ἀπὸ τὰς ἐστίας των, εἶχον διασπαρῆ εἰς τὰς πέριξ φυλάς, γηραιὸς δὲ τις μαραβοῦτης μονόφθαλμος, ὅστις εἶχεν ὡς ἐρωμένην γυναῖκα ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Βένι-Ἰάλα, ἐκήρυττεν ἱερὸν πόλεμον καθ' ἡμῶν καὶ παντοῦ εὕρισκεν ἀκρόασιν. Ἐλάχισται, γελοῖαι φυλαὶ φανατισθεῖσαι, ἐνόμισαν ὅτι ἔχουν τινὰ δύναμιν καὶ ἠρνοῦντο νὰ ἀποτίσωσι τοὺς φόρους. Ποικίλα δὲ καὶ θαυμαστά παραδοξολογήματα διεδίδοντο μεταξὺ τοῦ κτηνώδους ἐκείνου ὄχλου. Ἐλέγετο ὅτι ὅλοι τῆς Ἀφρικῆς οἱ μεγάλοι σέικαι συνασπισθέντες εἶχον ἐκστρατεύσει κατὰ τοῦ σουλτάνου τῶν Γάλλων, ὅτι τὸν εἶχον πολιορκήσει εἰς ἓν του παλάτιον καὶ ὅτι ἐκείνος ἵνα σωθῆ ἠναγκάσθη νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀλγερίας. Μὲ ὀλίγας λέξεις, δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν νίκην μας εὐρέθημεν μίαν χαρὰν περικυκλωμένοι ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν καὶ αὐτὴ δὲ ἡ συγκοινωνία μας πρὸς τὴν Βίσκραν εἶχε διακοπῆ. Θὰ μᾶς ἤρχοντο βεβαίως ἐπικουραὶ, ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν μᾶς εἶχον ἔλθει ἀκόμη καὶ μὲ ὄλην μας τὴν νίκην τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι δὲν ἤμεθα πολὺ καλά.

Ὁ στρατηγὸς εἶχεν ὅλα τὰ ἄλλα προτερήματα, ἀλλ' ὑπομονὴν ὅμως δι' ὄλου δὲν εἶχεν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ κτυπήσῃ τὴν ἀντίδρασιν κατακέφαλα. Ἡ φυλὴ τοῦ γέροντος μονοφθάλμου, οἱ Βένι-Σαφάρ, πολεμικώτατοι καὶ ὄχι ὀλίγον πλούσιοι, εὕρισκοντο εἰς πέντε λευγῶν ἀπόστασιν. Ὡραίαν δὲ τινὰ νύκτα μᾶς ἐξυπνίζουσι ὅλους ἡσυχῶς, τὸ στράτευμα τρυπώνει μεταξὺ τῶν βουνῶν καὶ τὸ πρῶτ' εἰς τὰς ὀκτῶ εὕρισκόμεθα εἰς συμπλοκὴν μὲ τοὺς Ἀράβας.

Ἡ ἡμέρα μας δὲν ἦτο κακὴ. Ἐφρονέυσαμεν πεντήκοντα ἄνδρας, ἐκάυσαμεν ἐν λαμπρότατον χωρίον καὶ ἀπεκρούσαμεν ἐξάκας σχεδὸν κατ' ἐπανάληψιν τὰς ἀβλαβεῖς καὶ ματαίας ἐφόδους τῶν πολεμίων, ἀδύνατον ὅμως ἦτο νὰ στρατοπεδεύσωμεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Εἴχομεν τραυματίας νὰ ἀναχομίσωμεν, εἴχομεν ἀφήσει καθ' ὁδὸν τὰς ἀποσκευάς. Ὁ στρατηγὸς ἀποφασίζει νὰ στραφῶμεν ὀπίσω διὰ νὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ στρατόπεδόν μας.

Ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶχε τελειώσει καὶ διὰ τοῦτο εὕρισκοντο ὅλοι εἰς καλὴν διάθεσιν πλὴν τοῦ ἀκροβολιστοῦ μας, ὁ ὁποῖος, τοποθετημένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακίαν, δὲν εἶχε λάβει ἀφορμὴν νὰ δεიχθῆ. Περιέπαιζον ὀλίγον τὴν ματαιότητα του καὶ ἤρχισα νὰ τῷ λέγω χιλίας παρουμίας σχετικὰς πρὸς τὴν τότε κατάστασιν του ἄφες νὰ ἴδωμεν, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδικὴ σου ὥρα καὶ τὰ παρόμοια.

Διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν Τζέβελ-Ἰάλα ἔπρεπε νὰ διανύσωμεν τραχύτατον ὄρεινόν ὄρομον, ἀναβάσεις, καταβάσεις, καὶ ὀμαλὴν ὁδὸν καθ' ὄλου. Ὁ τόπος ἄλλως ἦτο ὠραῖος. Ἐβαινον ἐγὼ ἐφιππος μὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακίαν εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ στρατηγοῦ καὶ διηρχόμεθα ὀρηκτικόν, ἀλλὰ διαυγέστατον χεῖμαρρον, ὅστις ἔρρεεν ἐπὶ λευκοτάτων στρογγύλων πετρῶν. Ἐμπροσθέν μας ὀλόκληρος ἀναβάθρα κορυφῶν, ὑπερανῶ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ἡ κορυφὴ τοῦ Τζέβελ-Δερράτζ χιονοσκεπής. Δὲν ἐδιαζόμεθα ἡ πορεία ἐγένετο μετὰ μεγάλης περισκέψεως, καθ' ὅσον μαλιστα ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν του.

« Τέλος πάντων, μοὶ λέγει ὁ στρατηγός, νομίζω ὅτι ἐγλυτώσαμεν, Βροῦννερ! Μετὰ μίαν ὥραν θὰ εἴμεθα εἰς τὰς σκηνάς μας, ἐντὸς δὲ τριῶν ἡμερῶν οἱ Βένι-Σαφάρ. . . . »

Δυνατὸς καὶ κανονικὸς τουφεκισμὸς τοῦ ἔκοψε τὴν φράσιν. Οἱ Ἀράβες εἶχον ἐπιπέσει κατὰ τῆς ὀπισθοφυλακῆς μας, ἤκουετο δὲ ὄχι μόνον ὁ τουφεκισμὸς των, ἀλλὰ καὶ αἱ κραυγαὶ των.

Ὁ γέρον ἐπέταξε χονδρὴν βλασφημίαν, ἔστρεψε τὸν ἵππον του καὶ μᾶς ἐφώναξεν. « Ἐμπρός, ἐξακολουθεῖτε ! »

Ὅταν ὁ στρατηγὸς διατάσῃ, δὲν χωρεῖ δεύτερος λόγος. Ἄλλ' ὁ γάλλος στρατιώτης δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διανύσῃ ἐν τέταρτον τῆς λεύγας εἰς δέκα λεπτά τῆς ὥρας ὅταν ἀκούῃ νὰ τουφεκίζωσιν ὀπισθὲν του τοὺς συντρόφους του. Ἐπροχώρουμεν βραδέως, ἕκαστος δὲ ἀξιωματικὸς ὠθεῖ τοὺς ἄνδρας του λυπούμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ σπεύσῃ πρὸς τὸν κίνδυνον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διεκόπτετο τὸ πῦρ καὶ ἐνόμιζες ὅτι τὰ πάντα εἶχον τελειώσει, ἀλλ' ὁ κρότος ἤρχιζε πάλιν κατὰ πρῶτον μὲν διακεκομμένους ἔπειτα δὲ συνεχῆς. Ἐν τοσούτῳ ἡ νύξ ἐπῆλθεν, ἡ δὲ δυσχέρεια τῆς ὁδοῦ ἐδυσκόλευεν ἔτι μᾶλλον τὸ ἀμφίβολον τῆς θέσεως, ὅπερ μᾶς παρέλυε. Τὸ στράτευμα ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς του οὐδὲ ἓνα σταθμὸν εἶχε κάμει, πέντε δὲ ὥρας ἦδη ὠδοιπόρει. Οἱ πῆζοι δὲν παρεπονοῦντο, ἀλλὰ διέκρινες καθαρὰ τὸ ἀκατάπαυστον φύσημά των. Τί νὰ κάμωμεν;

Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ φωνάξῃ ἄλλ!

Τέλος πάντων ἦλθε πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατηγός καὶ ὁ πρῶτός του λόγος ἦτο νὰ μᾶς καλέσῃ εἰς ἀνάπαυσιν. Ἐν ᾧ δὲ οἱ στρατιῶται διέκοπτον τὰς τάξεις των καὶ ἐκάθηντο εἰς τὰ ἄκρα τῆς ὁδοῦ, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔσπευδον νὰ μάθωσι τί εἶχε συμβῆ.

« Καλὰ πηγαίνει τὸ πράγμα, εἶπεν ὁ στρατηγός ἀφ' οὗτου ἀπῆλθον ἀπὸ τῆς ὀπισθοφυλακῆς ἓνα μόνον τουφεκισμὸν ἤκουσα καὶ τοῦτον ἔλαφρον, εἶναι τῶρα πρὸ ἡμισείας ὥρας. Ἡ ἐφοδὸς ὅμως ἦτο σπουδαία· σὲ συγχάρω δὲ τῷ ὄντι, Βροῦννερ, διὰ τὸν φίλον σου τὸν ἀκροβολιστὴν.

Καὶ γενναϊότητα μεγάλην ἔχει καὶ ἀξίαν εἶναι τρομερὸς καὶ θά προχωρήσῃ πολὺ αὐτὸς ὁ νέος. Αἱ σφαῖραι νομίζεις ὅτι τὸν σέβονται, ἐμπνέει φόβον εἰς τὸν θάνατον. Τὸν εἶδα νὰ μεταχειρίζεται καὶ τὴν σπάθην καὶ τὴν λόγχην. Ἐκεῖ νὰ ἐθλεπες! Ἐφόνευσε μὲ τὸ χέρι του δύο Ἄραβας. Δὲν εἶναι παραξενὸν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι καὶ ἐγὼ ὅπως τόσοι ἄλλοι θέλω νὰ κολακεύσω τὴν ἀριστοκρατίαν, ἀλλ' ἀδιάφορον! Ἄν ὑπάρχῃ ἀκόμη ἐν κομμάτιον κοκκίνης ταινίας εἰς τοὺς Παρισίους, θά τὴν ζητήσω ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν αὐτοκράτορα διὰ τὸν μικρὸν μας ἀκροβολιστὴν. Ἐμπρός, παιδιά! δὲν θά εἴμεθα εἰς τὸ στρατόπεδον πρὸ τῶν δέκα.

Τὸ λοιπὸν τῆς πορείας μοὶ ἐφάνη λίαν μακρὸν καὶ βεβαίως μαντεύετε τὸ διὰ τί. Μόλις ἐφθασα μὲ κατέλαβον αἱ ἀσχολίαι τῆς ὑπηρεσίας, ἀπὸ τὰς ὑποίας δὲν ἠδυνήθην νὰ γλυτώσω παρὰ κατὰ τὰ μεσάνυκτα. Κατορθώσας τότε νὰ εἶμαι τέλος πάντων πάσης φροντίδος ἀπηλλαγμένος, σπεύδω πρὸς τὴν σκηνὴν τοῦ Λεοπόλδου διὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλω τὴν μετὰ τοῦ στρατηγοῦ συνομιλίαν μου. Δὲν ἀπείχον τέσσαρα βήματα ἀπὸ τῆς κατοικίας του καὶ ἀκούω νὰ μὲ φωνάζῃ ἄνθρωπός τις, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε καὶ αὐτὸς ὡς ἐγὼ, ἀλλὰ κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν. Σταματῶ διὰ νὰ ἐρωτήσω τί μὲ ἤθελε.

« Σὰς ζητῶ παντοῦ, λοχαγέ μου, ἐκ μέρους τοῦ Κ. δὲ Γαρδελυζῆ.

— Καὶ ἐγὼ τὸν ζητῶ per mare per terram εἶναι;

— Εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ βραεῖα.

— Τί λές; αὐτὸς; ἀδύνατον!

— Ἐχει μίαν σφαῖραν εἰς τὴν κοιλίαν, λοχαγέ μου. Ἐγὼ τὸν ἐσήκωσα ἀλλὰ γρήγορα, σὰς παρακαλῶ, διότι φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν. »

Σπεύδωμεν εἰς τὸ πρόσκαιρόν μας νοσοκομεῖον καὶ δάκνεται ἡ καρδιά μου εἰς τὴν θέαν τῶν σκηνῶν ἐκείνων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων ἐκυμάτιζεν ἡ κοκκίνη σημαία, ἥτις τὴν νύκτα ἐφαίνετο μαύρη.

« Ἐδῶ εἶναι, » μοὶ λέγει ὁ ὀδηγός μου δεικνύων μοι τὴν πρώτην σκηνήν.

Εἰσέρχομαι καὶ ὑπὸ τὸ φῶς λυχίας βλέπω τὸν δυστυχῆ μου Λεοπόλδον ἐξαπλωμένον εἰς τὸ στρῶμα καὶ τὸσον ὠχρόν, ὥστε ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἦδη νεκρός. Εἶχε λιποθυμήσει ἕνεκα τῆς ἐγχειρίσεως τοῦ ἱατροῦ πρὸς ἀνίχνευσιν τῆς σφαίρας. Ὁ ἱατρὸς γονατιστὸς ἐσπόγγιζε τὰς χεῖρας του μὲ μίαν αἱματωμένην ποδιάν.

« Σὺ εἶσαι; ἀνακράζει ἅμα μὲ εἶδεν ὁ Μαρκοῦ! Καλέ μου Βρουννερ, χάνεις ἀξιολόγον φίλον καὶ ὁ στρατὸς γενναῖον στρατιώτην.

— Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐλπίς;

— Σχεδὸν ὄχι. Ἡ σφαῖρα ἦλθεν ἀπὸ τὰ κάτω

πρὸς τὰ ἄνω, τὸ διάφραγμα διετρυπήθη. Ἡ αἱμορραγία καὶ ἡ δύσπνοια θά φέρουν τὸν θάνατον. Δύο ἢ τριῶν ἴσως ὥρων ζωὴν ἔχει ἀλλὰ περιμένε, διότι εἶναι πιθανὸν νὰ συνέλθῃ ὀλίγον. Τούλάχιστον ὁ θάνατος θά ἐπέλθῃ ἄνευ ἀγωνίας. Ἐγὼ, θά ὑπάγω νὰ ἴδω τοὺς ἄλλους, διότι δυστυχῶς οἱ Ἄραβες μοῦ ἔδωκαν σήμερον ἀρκετὴν ἐργασίαν. »

Προσεπάθησα νὰ τὸν πείσω νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ ἀκόμη, νὰ ἐφεύρῃ τι, νὰ κάμῃ θαῦμα διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ φίλου μου. Ἄλλ' ἐκεῖνος μὲ ἐκύτταξε μὲ περίλυπον ὕφος, ἐσφιγξε τὰς δύο μου χεῖρας καὶ ἐξῆλθεν ὑψώνων τοὺς ὦμους του. Παρετήρησα τότε τὸν ὀδηγήσαντά με ἐκεῖ καὶ εἶδον ὅτι εἶχε περιτυλιγμένον τὸν δεξιὸν βραχίονα. Ἦτο δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ καὶ τὸν εἶχε συμπαράλαβει διερχόμενος ὁ στρατηγὸς μετὰ καὶ ἄλλων εἰκοσιν ἀνδρῶν τοῦ λόχου του διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ὀπισθοφυλακὴν, οὕτω δὲ εἶχε λάβει μέρος εἰς τὸ τελευταῖον ἡμῖσι τῆς συμπλοκῆς. Μοὶ ἐδιηγήθη πῶς εἶχον ἀναγκασθῆ εικοσάκις κατ' ἐπανάληψιν νὰ ἐπιτεθῶσι διὰ νὰ σηκώσωσι τοὺς πίπτοντας συστρατιώτας των καὶ ὅμως τρεῖς ἢ τέσσαρας ἠναγκάσθησαν νὰ τοὺς ἀφήσωσιν εἰς χεῖρας τῶν πολεμιῶν. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ταῦτα διηγούμενος εἶχε σωθῆ ὑπὸ τοῦ ταλαιπώρου ἀκροβολιστοῦ μου μὲ τὸ ὄπλον τοῦ δεκανέως εἶχεν ἐπιπέσει ὁ Λεοπόλδος κατὰ τῶν Ἀράβων.

« Λοχαγέ μου, ἔλεγε, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ὁ Κ. δὲ Γαρδελυζῆ ἔκαμε τὰ ἀδύνατα δυνατά. Εἶχεν εἰς ῥάκη ἐσχισμένην τὴν στολήν του καὶ τὴν λόγχην τοῦ ὄπλου μου συνεστραμμένην. Δυστυχῶς παρεπάτησεν εἰς μίαν ρευματιάν, ἐκύλισεν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ τότε εἰς Ἄραψ, κεκρυμμένος ὀπισθεν ἐνὸς σχίνου, ἐτράβηξε κατ' ἐπάνω του σχεδὸν ἀκουμβήσας τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ σώματός του. Ὅλοι ἐνόμισαμεν ὅτι ἦτο νεκρός ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀμαξίου μᾶς μετέφερον καὶ τοὺς δύο, μόνον δὲ ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἐδειξε σημεῖα ζωῆς. Σὰς ἐζήτησε τότε ἐγὼ ἂν καὶ μὲ δεδεδεμένον τὸν βραχίονα ἔτρεξα εἰς ἀναζήτησίν σας δὲν ἠδυνάμην κάλλιον νὰ ἀποδείξω τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην μου. »

Ἐστεῖλα τὸν δυστυχῆ τὸν δεκανέα νὰ πλαγιάσῃ καὶ ἐκάθισα κατὰ γῆς παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Λεοπόλδου. Δὲν ἔχετε βεβαίως τὴν ἀπαίτησιν νὰ σὰς ἐκτυλίξω ὅλην τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων, ἀτίνες ἐκεῖ μὲ κατέλαβον. Ἡ ἀφήγησις θά ἦτο πολὺ μακρά, φίλοι μου, καὶ μὰ τὸν Θεόν, ὅχι εὐχάριστος καὶ τερπνὴ. Κατὰ τὰς τρεῖς, εἶχον περιέλθει εἰς ἐν εἶδος ἀποκτηνώσεως ἕνεκα τῆς λύπης καὶ τοῦ κόπου, τότε δὲ ἀκριβῶς τὸν ἤκουσα νὰ φωνάζῃ Κάρολε!

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἐνόμιζες ὅτι ἀνεδίδετο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς. Ἐλαβον ἀμέσως τὴν χεῖρά του

τὴν ὑγρὰν καὶ μαλακὴν καὶ τοῦ λέγω. Ἐδῶ εἶμαι. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ἐκύτταξεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μὲ διακρίνη.

« Ἐγὼ εἶμαι, ἐπανέλαβα, ὁ φίλος σου ὁ Βροῦν-
νερ! »

Ἔκαμε νέαν προσπάθειαν καὶ ἐζήτησεν ὕδωρ. Μετὰ κόπου διήνοιξα τοὺς συνεσφιγμένους ὀδόν-
τας του καὶ ἔχυσα ὀλίγας σταγόνας ψυχροῦ ὕδα-
τος εἰς τὸ καιόμενον στόμα του. Διέλαμψε τότε
τὸ βλέμμα του, ἐνεψυχώθη ἡ ὄψις του καὶ μὲ ἀνε-
γνώρισεν.

« Ἐυχαριστῶ! εἶπεν. » Ἐσιώπησεν ἔπειτα ἐπὶ
τινα λεπτὰ ὡς ἂν ἡ ἀπλὴ ἐκείνη λέξις νὰ τὸν
εἶχε κουράσει. Ἐγὼ περιέμενον, κρατῶν τὰ δά-
κρυά μου καὶ πασχίζων νὰ δώσω ὄψιν γελαστὴν
εἰς τὸ περίλυπον πρόσωπόν μου. Ἐπανῆλθον αἱ
δυνάμεις του ἡ χεὶρ του, ἦν ἐξηκολούθουν νὰ
κρατῶ, ἐσφιγξεν ὀλίγον τὴν ἰδικήν μου, ἀνέπνευσε
παρατεταμένως καὶ μετὰ κόπου καὶ διακεκομμέ-
νης φωνῆς μοὶ εἶπεν.

« Ἐτελείωσε . . . τὸ ἐπερίμενα . . . τὸ ἤξεύ-
ρεις! Τί προτῆτερα, τί ἀργότερα, ἀδιάφορον! . .
Καὶ ὅμως εἶναι ὠραῖον πρᾶγμα ὁ πόλεμος. . . .
Ἐδῶ μόνον ἐγὼ ἠσθάνθην ζωὴν, μαζί σου
Καλὸν θὰ ἦτο νὰ παρετεινέτο ὀλίγον ἡ ζωὴ μου,
ἀλλὰ . . . φαίνεται ὅτι δὲν ἦμην ἄξιος. . . .
Ἄχ! δὲν ὑπῆρξα βεβαίως ἐκ τῶν εὐτυχῶν εἰς
τὸν κόσμον. Σεῖς μόνον . . . σὺ μάλιστα . . . »
Ἐμάζευσα ὅπως ἠδυνήθην ὅλον μου τὸ θάρρος
καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν ὅτι ἀδίκως ἐνόμιζεν ὅτι δὲν
ὑπῆρχε πλέον σωτηρίας ἐλπίς, ὅτι ὁ Μαρκοῦ ἀπ'
ἐναντίας μὲ εἶχε καθησυχάσει περὶ τῆς καταστά-
σεώς του, ὅτι μετὰ δύο μῆνας θὰ ἦτο ἐντελῶς καλὰ
καὶ ἄλλα τοιαῦτα μάταια πρᾶγματα, ὅσα μοῦ
ἐπήρχοντο εἰς τὸν νοῦν. Ἄλλ' ὁμολογῶ δὲν ἦμην
ικανὸς ὑποκριτής. . . . Μοῦ ἔκοψε τὸν λόγον μὲ ἐν
μικρὸν ὠχρὸν μεϊδιάμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε νὰ πα-
γώσῃ ὁ μυελὸς εἰς τὰ βᾶθη τῶν κοκκάλων μου.

« Καυμένη Κάρολε! Ἄφες νὰ ὁμιλήσω, τὸ
πρᾶγμα εἶναι, βλέπεις, βιαστικόν. . . . Ἦξεύρεις
τὸν βίον μου . . . Συγχωρῶ ὅτι καὶ ἂν μοὶ ἔκα-
μον καὶ ζητῶ συγχώρησιν δι' ὅλας μου τὰς σκαιό-
τητας. Τὸ ὠρολόγιόν μου εἶναι ἐδῶ, ὑπὸ τὴν κε-
φαλὴν μου σταματήσέ το ἅμα μοῦ κλείσης τοὺς
ὀφθαλμοὺς καὶ πάρετο εἰς τὴν μητέρα μου. Θὰ
ἴδῃ ὅτι ἡ τελευταία μου σκέψις κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν μου στιγμὴν. . . . ἐνοεῖς; Τὸ μετάλλιον
νὰ τὸ ἀποδώσης εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. . . σὺ ὁ
ἴδιος! Ἦ διαθήκη μου εὐρίσκειται εἰς τὸ δωμά-
τιόν μου, εἰς τὴν Βίσκραν, στείλέ την καὶ αὐτὴν
εὐθὺς ἅμα ἀπαλλαγῶμεν ἀπ' ἐδῶ. Ὅχι τὰ
γράμματα! σοὺ εἶπα σὺ ὁ ἴδιος!
Τὸ δάκτυλίδιον μου εἶναι διὰ τὴν Ἑλένην, δὲν
θὰ τὸ φορέσῃ, ἀλλ' ἄς τὸ ἔχῃ μετὰ πρᾶγματά της.

Εἰς σέ, φίλε μου, ἄφησα τὰ ὄπλα μου καὶ τὰ
βιβλία μου, ἔπρεπε νὰ ἀφήσω . . . ἀλλ' ὄχι πι-

στεύω ὅτι δὲν θὰ τὰ καύσουν τὰ ποιήματά μου
καὶ θὰ τὰ ἴδῃς μίαν ἡμέραν τυπωμένα. Θὰ τὰ
ἀναγινώσκῃς μὲ ὄσους μὲ ἐγγώρισαν καὶ θὰ μὲ
ἐνθυμῆσθε. Ν' ἀποθάνω, ἐν ᾧ εἶχα ἴσως ὑπὸ τὸ
πηλίκιον ἀθανάτους ἰδέας! Ἄλλὰ πνίγομαι! Νε-
ρόν, δότε μου νερόν! »

Προσεπάθησα νὰ τὸν κάμω νὰ πῆ, ἀλλὰ κα-
τελήφθη ὑπὸ λυγρὸς τόσον σφοδρῶ, ὥστε ἐξέβαλε
μὲ ὀρμὴν ὅσον ὕδωρ εἶχεν ἤδη βροφήσει καὶ μὲ
ἐπιτύλισεν ὅλον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

« Μὴ δοκιμάσης πλέον, μοὶ εἶπε, τίποτε δὲν
ἐμβαίνει πλέον. . . . Ἄ! ἐλθσμένησα . . . ἔχω
δύο τρεῖς χιλιάδας φράγκων εἰς τὸ θυλάκιόν μου. .
εἶναι διὰ τοὺς ἄνδρας τοῦ λόχου μου. Ἀποχαιρετῶ
τὸν στρατηγόν, τοὺς στρατιώτας μας, τοὺς ἀκρο-
βολιστάς μου, τὴν σημαίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν
ζωὴν, σέ, ἀδελφέ μου. . . . Πνίγομαι. . . . Ἄλλ'
εἶμαι καλλίτερα. »

Τῷ ὄντι ἦτο καλλίτερα, διότι ὁ δυστυχὴς εἶχε
πλέον παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ υποφέρῃ.

(Ἔσται τὸ τέλος.)

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΒΙΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Μια συνεδρίασις τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

Ἐκ τῶν περιεργωτάτων τύπων τοῦ κοινοβου-
λευτικοῦ βίου ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε καὶ ὁ διαβόητος
Βραδλάου.

Μεταξὺ τοῦ ὄρκου καὶ αὐτοῦ ὑπάρχει πόλεμος
ἀδιάλλακτος. Οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἐξέλ-
θῃ οὗτος νικητής. Ὁ κ. Βραδλάου ὑπερίσχυσε πάν-
τοτε. Δύναται νὰ ὁμιλήσῃ δύο ἡμέρας, οὐκ αὐ-
τῆς ἡμέρας, ἕνα μῆνα ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἄνευ διακο-
πῆς. Ἡ εἰδικότης αὐτοῦ εἶνε νὰ φέρῃ εἰς ἀπαύ-
θησιν τοὺς ἐχθρούς του, νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ
πίπτωσι καὶ νὰ μὴ ἀφήνῃ αὐτοὺς ἢ μόνον ἠτ-
τημένους καὶ σπαίροντας ἐν τῇ κονίστρᾳ. Ὅταν
ἡ πειθὴ δὲν ἀρκῇ, δαμάζει αὐτοὺς διὰ κτυπη-
μάτων ροπαλοῦ, ὡς ἐν τῷ μεγάλῳ συλλαλητηρίῳ
κατὰ τῶν « Ζίγκος », ἐν ᾧ μόλις ἔσωσε τὴν ζωὴν
αὐτοῦ διὰ τῆς ἡρακλείου αὐτοῦ ῥώμης, συντρί-
ψας τὰ ἴσῳ πέντε ἀντιπάλων αὐτοῦ λίαν κα-
ταθλιπτικῶν.

Καὶ ὄντως ποῖοι γρόνθοι! ποῖα φωνή! ποῖα
χιονοστιβὰς ἐπιχειρημάτων πυκνῶν, καταθλιπτι-
κῶν, ἀνεξαντλήτων!

Οἱ δικηγόροι τοῦ στέμματος ἔλαβον ἤδη ἀπέ-
ναντι αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν. Τοῦ λοιποῦ ἀρκεῖ μόν-
ον ὁ Βραδλάου ν' ἀναγγείλῃ τὴν πρόθεσιν
αὐτοῦ ἵνα κατέλθῃ εἰς τὸ στάδιον, καὶ κατα-
θέτουσι τὰ ὄπλα, ὁμολογοῦσι τὴν ἠτταν αὐτῶν
καὶ συνθηκολογοῦσιν. Ἦ πείρα ἀπέδειξεν αὐτοῖς
ὅτι τοῦτο εἶνε τὸ οἰκονομικώτερον καὶ ἠττον ἐρ-
γῶδες.